

Μηλιώτισσα

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΗΛΙΩΤΩΝ ΗΛΕΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 3ος — ΑΡ. ΦΥΛ. 9 — ΦΛΕΒΑΡΗΣ - ΑΠΡΙΛΗΣ 1989 — ΕΔΡΑ: ΑΘΗΝΑ

“ΕΝ ΑΡΧΗ ΗΝ Ο ΛΟΓΟΣ,”

«Εν αρχή ητο ο Λόγος, και ο Λόγος ητο παρά τῷ Θεῷ, και Θεός ητο ο Λόγος Οὗτος ητο ἐν ἀρχῇ παρά τῷ Θεῷ».

(ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ)

Περί Λόγου λοιπόν ο Λόγος. Κι επειδή κάποτε πρέπει ν' απαντήσω σ' ορισμένα πράγματα που έχουν τεθεί πολλές φορές είτε σ' εμέ προσωπικά, είτε σε γενικότερο επίπεδο, για τούτο ακριβώς απαντώ και Λέγω:

Πρώτα - πρώτα θέλω και έτσι είναι να μη συγχέονται πολλά πράγματα, άλλωστε εδώ τα Λεγόμενά μου αφορούν μόνο τη θέση μου για την εφημερίδα και όχι γενικότερα περί Λόγου, γιατί εκεί η άποψή μου είναι πιο σαφής και πιο ειδική και όχι μόνο αυτό θα έλεγα, αλλά και βιωματική. Μια πρώτη μου τοποθέτηση είναι ότι σε τέτοια έντυπα (σαν την εφημερίδα), οι επαίοντες και ειδικοί διόλου δεν με ενδιαφέρουν, θα είχε κι όλες εκφυλιστεί το νόημα της έκδοσης αυτής (κατ' εμέ πάντοτε και για τούτο λειτουργήσα και λειτουργώ σα Σ.Ε. στις μέχρι τούδε εκδόσεις).

Επίσης εδώ θάθελα να επισημάνω για μιαν άλλη φορά, ότι οι «πέννες» που χρειάζεται αυτή η εφημερίδα είναι εκείνες οι Μύριες πέννες του Λόγου του χωριού μας. Ενός Λόγου εν' αρχή και εν παντί καιρώ και χρόνω. Ενός Λόγου, που πρέπει να υπάρξει απόφιος αυτός καθ' αυτός δίχως Γραμματικές και Λεξικά.

Πραγματικά δεν μας χρειάζονται. Σκεφθείτε τούτο μόνονα το Στρατηγό Μακρυγιάννη να σκεφτότανε τις orthografias, τις ψιλές και τις δασίες, τα συντακτικά και τ' άλλα. Τι θα γινότανε;

Είναι απλό δεν θα έγραφε ποτέ. Κι έτσι μ' αυτή τη λογική, θα είχε στερηθεί η Ελληνική Ιστορία και η Ελληνική Τέχνη γενικότερα ένα από τα αριστουργήματά της. Τ' απομνημονεύματά του.

Μιλώ και Λέγω για κείνη τη γλώσσα με τον ήχο και τη μυρωδιά, τη μουσική συμφωνία όλων των φωνηέντων και συμφώνων, όλων εκείνων των λέξεων που μεγαλύνουν την Ελληνική Γλώσσα.

Μιλώ για την Ορθή Γραφή και όχι για την ορθογραφία.

Μιλώ και Λέγω για όλες εκείνες τις λέξεις που χάνονται σιγά - σιγά από το στόμα μας από το στόμα των παιδιών μας.

Μιλώ τέλος για κείνες τις λέξεις στα παραμύθια της Νόνας μας, στα μοιρολόγια της, σε κείνες τις ιστορίες για τις σπόδιες και τις Νεράιδες.

«Δεν υποφέρεσαι Λογιώτατε πλέον! Εσύ ομιλείς για Ελευθερία; Εσύ που έχεις αλυσωμένον τον νούν σου από όσες περισπωμένες γράφθηκαν από την ορθογραφία έως τώρα, εσύ ομιλείς για την Ελευθερία;

Είδαμε, εσείς οι Λογιώτατοι τι εκάματε με τα φώτα σας ες την Επανάσταση της Ελλάδας; ακούσαμε ποιητάδες ανόητους, που ήθελαν να αθανασίσουν τους ήρωες και οι παινεμένοι ήρωες δεν καταλάβαιναν λέξη...

Ω Σοφολογιώτατοι, αυτά είναι τα μαθήματα όπου τους δίνετε και θέλετε να τους φωτίσετε! Τόσο κάνει να τους φωτίσετε και με μια φούχτα στάχτη στα μάτια!».

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΣΟΛΩΜΟΣ «Διάλογος».

Έτσι κάπως φαντάζομαι το Λόγο σε τούτη την εφημερίδα, ελεύθερο, που να γνολίζεται και να νογάει όλα εκείνα τα μακρά και τα βραχεία φωνηέντα της δικής μας Γραμματικής. Το Συντακτικό του δεν είναι τίποτ' άλλο από όλους εκείνους τους (Συνέχεια στη σελίδα 4)

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΑΣ ΚΑΙ Η ΜΑΣΚΑ

Το καρναβάλι συνεχίζεται... Η μάσκα τελικά δεν ήταν ένα απλό αποκριάτικο εξάρτημα. Χωνεύτηκε μέσα μας και μας ακολουθεί. Ίσως να μην γίνεται αλλιώς, σ' έναν κόσμο που περιστρέφεται γύρω από τον άξονά του από συνήθεια. Σε μια κοινωνία που έχει μπερδέψει την πολιτιστική της ταυτότητα με την κάρτα απεριορίστων διαδρομών. Σε μια εποχή που η ίδια φοράει μάσκα και παίζει μέτριους ρόλους. Κι εμείς οι ίδιοι μέτριοι ηθοποιοί είμαστε. Επιδιώκουμε ψεύτικα, με τις ιδέες μας ν' ανασαίνουν βαρεία πίσω από μια μάσκα. Ένα χαρταετό θελήσαμε να πετάξουμε κάποτε στον ουρανό. Τα καλόδια της

ΔΕΗ στάθηκαν εμπόδιο. Μείναμε προσγειωμένοι εδώ κάτω. Μας πρόδωσαν τα φτερά...

Πάντα κάτι μας φταίει. Μήπως όλα αυτά είναι άλλοθι; Μήπως είναι μάσκα; Μήπως όλα ήταν κομρετί που καταναλώσαμε σ' έναν αποκριάτικο χορό;

Ας γίνουμε σοβαροί. Τι λέμε τώρα;

Για ποιά αθωότητα μιλάμε; Μπορεί το έγκλημα να μην το επινοήσαμε εμείς.

Μπορεί ακόμα τα καρφιά να τα έφτιαξαν γύφτοι. Μπορεί ο σταυρός να ήταν έτοιμος. Μπορεί το θύμα να το παγίδευσαν Αρχιερείς και Φαρισαίοι. Αυτό όμως που έχει σημασία και μας

ρίχνει ευθύνες είναι ότι, όταν έπρεπε να πούμε το μεγάλο όχι, νίχναμε τα χέρια μας: Συμβιβάστηκαμε. Απεθήκαμε να μας πάρει το ποτάμι και μας πήρε. Παίζουμε τώρα με τη ζωή μας κι είναι αντικείμενο χρήσης. Λες κι είναι φόρεμα για να κάνουμε το κομμάτι μας. Λες κι είναι ένα ζευγάρι παπούτσια που το λεκιάζουμε στους άστοχους περιπάτους μας κι ύστερα το λουστράρουμε. Δεν παίρνει βάψιμο η ζωή. Δεν παίρνει μερεμέτια.

Ας μην έχουμε αυταπάτες: Τα όνειρα δεν χωράνε στον έσσιο της μάσκας. Δεν χωράνε στο θέατρο τούτου του κόσμου.

Τ. ΠΙΠΠΑΣ

ΜΗΛΙΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η γιαγιά μου η Μαιζώραινα

Του Μαιζώριου το γένος κρατείται από τον Αντώνιο, όπου είχε έρθει από του Μπάστα και έκανε τον παππού μου το Γιώρη και τον Νικόλα.

Ο παπούλης μου, ο πατέρας του πατέρα μου όταν επήγε φαντάρος στην Έπαχτο τον πήρε ο συναρχηγός του υποκόμο. Ο συναρχηγός είχε μια κόρη Σοφία τη λέγαμε και τα έφτιαξε με τον παπούλη μου. Ο παπούλης μου της έταξε ότι αν ρθει μαζί του στο χωριό θα περνάει σα βασίλισσα. Θα ανοίγει το παράθυρο και θα κόβει τα πορτοκάλια. Και την έφερε τε-

λικά στο χωριό. Όταν εδγήμανε στο Πουρνάρι και αγναντέφανε τις πλαγιές που ήταν κατακόκκινες από τα καύμαρα στις κοιμαρίες και της λέει:

— Όλα τούτα δώ τα περιβάλλια, όσο κόβει το μάτι σου, είναι δικά μας. Βασίλισσα θα είσαι όπως στέλλεγα.

Ο παπούλης μου απέκτιχε με τη Μαιζώραινα τον πατέρα μου το Θεμιστοκλή, τον Αντώνη, την Ασίκη και τη Γιούλα. Η Γιούλα παντρεύτηκε στη Μουριά και ο Αντώνης με την Ασίκη στο Λατζόλι.

ΔΗΜΟΣ Θ. ΚΟΤΣΙΡΑΣ

Περί αθωότητας

Νάμαι κι εγώ στην Αθήνα. Άλλοι καιροί τότε. Παιδί ακόμη. Έφτασα το Σάββατο στον Πειραιά. Ξεκουράστηκα την Κυριακή. Τότε δεν ήταν σαν σήμερα που τα παιδιά κάπου έχουνε πάει κάτι έχουνε δει. Εμείς δεν ξέραμε τίποτα τότες. Ούτε από πόλη ούτε από άλλα. Ξεκουράστηκα σπύτι λοιπόν τη Κυριακή και τη Δευτέρα πρωί - πρωί πήγα στο περίπτερο, μαζί με το πατέρα μου. Όπως ήμουνα μέσα ακούω κάποιον να φωνάζει:

— Τσίχλες, έχω ωραίες τσίχλες.

— Αμάν λέω για να δώ που τις βρήκε αυτός εδώ στην Αθήνα τις τσίχλες και εννοούσα βέβαια τα πουλιά. Το σίγουρο είναι ότι αυτός εννοούσε τη μα-

στήχα της Χίου. Μετά από λίγες μέρες ξεκίνησα να πάω στο ξάδερφό μου το Σπύρο τον Μπιλάλη (Σκούρα), που ήταν τότε φοιτητής και έμεινε στα Πετράλωνα. Το μεταφορικό μέσο που με βόλενε όπως ρώτησα ήταν ο ηλεκτρικός. Όταν μπαίνο στην πόρτα του σταθμού κοιτάζω όλο αυτό το ύψος με το θόλο και τα τζάμια και ακούω μια φωνή:

— Ερημερίντεεεε, Ερημερίντεεεε.

Σκόβω το κεφάλι κοντοστέκομαι και κάνω το σταυρό μου. Νόμισα ότι μπήκα σε εκκλησία. Μια ο θόλος, μια η φωνή του εφημεριδοπάλη σαν ψαλμοδία. Ε, τι γκάρα μου την λέω. Δεν είναι κακό.

ΑΝΤ. Ν. ΜΠΙΛΑΛΗΣ

ΤΑ ΜΑΝΤΑΤΑ

- ΤΟ ποσό των 300.000 δρχ. ενέκρινε η Νομαρχία του Πύργου στην Κονότση για το καινούργιο Κοιμητήριο του χωριού.
- «ΚΟΥΤΣΟΥΡΟ» έδωσαν οι περισσότεροι συγχωριανοί μας φέτος τ' αρνιά στους εμπόρους, λόγω απομόνωσης της οφθαλμής στο χωριό. Από αυτόν τον τρόπο πώλησης κερδισμένοι, όπως ήταν φυσικό, γήκαν οι έμποροι.
- ΣΤΟ Πνευματικό Κέντρο στεγάΖεται αυτή τη στιγμή το Κοινωνικό γραφείο. Επίσης, άρχισε στον ίδιο χώρο να λειτουργεί το Ιατρείο.
- ΕΝΑ αρκετά σοβαρό ποσό κέρδισαν στο λαχείο τα αδέρφια Τάσος και Πάνος Ι. Λέντζου. Σε καλή μεριά παιδιά. Πάντα τέτοια! Θα περάσουμε καμιά μέρα για ενίσχυση του Συλλόγου.
- ΛΟΓΩ αύξησης ενοικίου ο Σύλλογος εγκατέλειψε το γραφείο της Σωκράτους 73. Τη καινούργια Διεύθυνση θα σας την ανακοινώσουμε προσεχώς με επιστολή. Ακόμη το Δ.Σ. του Συλλόγου δεν έχει βρει χώρο. Κείμενά σας στείλατε στις Διευθύνσεις της Σ.Ε.

ΔΩΡΕΑ

Ο συγχωριανός μας ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΑΝΑΣΤΟΥ ΛΕΝΤΖΟΣ στη μνήμη της θυγατέρας που Αλεξάνδρας, που έφυγε τόσο νωρίς από κοντά μας, προσφέρει 5.000 δρχ. στο Σύλλογο.

Εμείς τον ευχαριστούμε και εκφράζουμε τα θερμά μας πραγματικά συλλυπητήρια.

Το Δ.Σ.

ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ Δ.Σ. ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Πρόεδρος: ΧΡΗΣΤΟΣ Π. ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Αντιπρόεδρος: ΘΕΟΔΩΡΟΣ Β. ΛΕΝΤΖΟΣ.

Γ. Γραμματέας: ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ν. ΜΠΙΛΑΛΗΣ

Ταμίας: ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ

Μέλη: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Δ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ,

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Χ. ΜΠΙΛΑΛΗΣ, ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Χ.

ΠΙΠΠΑΣ.

“ΔΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΑ ΘΕΙΑ,,

Εκείνοι οι Εσπερινοί οι Εαρινοί. Όταν όλος ο ουρανός γινότανε ένα ανοιγμένο ρόδι. Τότε η καμπάνα κτυπούσε αρκετήν ώρα. Μεγάλος αγώνας γινότανε για το ποιός θα την κτυπήσει. Εμείς μικρότεροι τότε είμαστε συνήθως οι χαμένοι. Σκαρφαλώναμε στη ξύλινη σκάλα και κει γινότανε η μεγάλη επιχείρηση της αναρίχησης. Ήταν μεγάλο πράγμα να κτυπήσεις τότε την καμπάνα. Ντί - ντί - ντάν. Ήταν κι' αυτό μια μουσική εκτέλεση κάποιου ρυθμού. Ντί - ντί - ντάν. Για τέτοιους εσπερινούς μιλάω και για τέτοιες καμπάνες λέγω. Σίγουρα θάμαστε ιδρωμένοι από το παιχνίδι.

Κάποια φωτιά θα καγόταν σε κάποιον κήπο. Κι έτσι οι αυλές καθαρές θα μύριζαν καμένο άχυρο. Βέβαια είχαμε δει όλες τις θειάδες καλοντυμένες με τα μαύρα τους να περνάν δυό - δυό, μιά - μιά, με κείνα τα θαθειά πιάτα με τα κεντρώδια στα χείλια τους γεμάτα Σπερνά να οδεύουν περνώντας για τούτο το ψηγο - Παράσκευο. Και ξέραμε πολύ καλά εκείνα τα πιάτα γεμάτα με καλοθρασμένο ασπρόσταρο, γεμάτο με τόσα σχήματα από ζάχαρη, ρόδι, καρύδι και φρέσκο ξεπλυμένο μύγδαλο με σουσάμι και Μακεδονήσι. Όλες οι καραμέλλες του κόσμου ήταν μέσα σε κείνα τα πιάτα, όλες οι σοκολάτες που πεθυμήσαμε. Όλα τα μπισκότα που μας τάζανε. Είχαμε κρύψει τα μαν-

τήλια στις τσέπες μας. Ξέραμε έλλωστε και ποιά θεία θα έρπιαχνε τα καλύτερα σπερνά. Εγώ θυμάμαι - θυμάμαι την θεία Χαρίκλεια του Πέτρου. Και να από το στενό της εκκλησιάς. Έβγαιναν μιά - μιά στην πλατεία. Έτσι σαν αρχαία τραγωδία.

— Δός μου και μένα θειά —
Δός μου και μένανε θειά. Με το ένα χέρι να τρώς στο άλλο δεμένο το μαντήλι, στα τέσσερα να το γεμίζεις.

— Δός μου και μένανε θειά. Και μετά επειδή μάκραινε αυτό κατ'αλλη στο μονολεκτικό.

— Θειά - θειά - θειά. Και θα γκρεμίζαμε βέβαια και μερικά πιάτα.

— Θε Σχωρέστους, Θε Σχωρέστους.

Η ζήχαρη κολημένη ακόμη στο σαγόνι μου. Το ρόδι, αχ το ρόδι. Το ζουκούτσι του ακόμη στο ενδιάμεσο των δοντιών μου. Και εκείνα τα ολόκληρα, αιγύδαλα. Εκείνες οι Παρασκευές. Οι εσπερινές ώρες. Τα σπερνά. Σπερνά τα λέγαμε. Εσπερινά δηλαδή! Και η πλατεία αποκοιτούσε μιαν ηρεμία. Λές κι ο Θεός τους σχώρεσε όλους. Όλους. Και πηράδι μετ' τη μνήμη τους στη νύχτα. Στους δρόμους στα καρνεύα, στα σπίατα. Και κει στο ξέφωτο ακόμη, στις κόγχες τον σκελών. Έτσι λέγαμε. Νάτες οι πρώτες νυχτερίδες. Που τύφναγαν την ψυχή τους στον τόπο που αγάτησαν. Κι έπειτα η αγορά θα ηρεμούσε. Με-

ρικές φωνές ακούγονται από τα καρνεύα για τ' αμπέλια και τα πρόβατα. Και μεις χορτασμένοι πια. Είμαστε μαζεμένοι στη Λάκκα. Θα χωριζόμαστε σε ομάδες. Σε λίγο θάρχιζε το κρυφτό. Θα βούιζε η πέρα - ρούγα.

— Δεν διαβάζουν καθόλου τα παλιόπαιδα.

Αχ κι εκείνα τα κίτρινα κωδόνια που κρέμονται στα μπαλκόνια, με κόκκινη στιμονία κλωστή. Ποτέ μου δεν μπόρεσα να κλέψω ένα. Και πόσο τότε-λα.

Σπερνά, στερνές στιγμές των μικρών και μεγάλων Παρασκευών. Των ψυχών και των σομάτων σε κείνες τις ρούγες με τις καθαρές αυλές και τον καπνό που μύριζε άχυρο, με τα σπυριά στο μαντήλι, το κίτρινο κωδόνι που δεν έκλειπα, το κρυφτό και τα βιβλία που δε διάβασα, και τη θεία Χαρίκλεια του μπάραμπα - Πέτρου, τη θεία Ουρανία, τη θεία Γιαννούλα, τη θεία Καραγιαννιά, τη θεία Ντουβέλαινα, τη θεία Βασιλαίνα, τη θεία Καλαμπάκινα και τόσες ακόμη θειάδες που περνάει ακόμη στο μυαλό μου σε μια σειρά. Να στέκονται στην πλατεία σε μιά σειρά. Κι έτσι που κρατούνε τ'άσπρα πιάτα στα χέρια τους. Κανένα χέρι δεν τείνεται. Καμιά νυχτερίδα δεν πέρασε στις κόγχες των σκελών.

— Θε Σχωρέστους, Θε Σχωρέστους.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ

Το θέμα είναι...

Το θέμα υπάρχει. Ωστόσο, δυνάμεις φηγόμενες σε αποθνήσκουν από το βασικό πυρήνα, με αποτέλεσμα να χάνεις το στίγμα. Να θγαίνεις, μ' άλλα λόγια, εκτός θέματος. Έρχεται με τη σειρά του ο εξεταστής, με το καταχωρημένο επίπεδο και σαν ανεπίδεκτο μαθητή σ' αφήνει μεταξεδυσταστό. Το θέμα σ' αυτήν την φάση, την κρίσιμη περιπέπεια σε τέλεια. Το μόνο που σου μένει, λοιπόν, όταν τα πράγματα φτάνουν εκεί, είναι να προφυλαχθείς από τι ελπίσεις.

— Υπονοούμενα; Ναι! Γιατί πίσω από τις λέξεις υπονοείται η

ζωή και, πίσω από τη ζωή το θνείρο.

Τώρα το θέμα είναι η Άνοιξη; εποχή της φύσης, των αισθήσεων, του έρωτα. Όχι, κύριε εξεταστή. Δεν θα καθήσω μέσα στην τάξη να σου αποτυπώσω στο χαρτί την Άνοιξη! Όχι, αυτή τη φορά δικαιούμαι την ανταρσία να βγω στον κάμπο, να την αποτυπώσω μέσα μου!

— Υπονοούμενα; Ναι! Πίσω από την Άνοιξη υπονοούνται ρόποι. Το θέμα είναι αναλογικό, επαγωγικό, παραγωγικό και λίγο δυσανάλογο.

Το θέμα, τελικά, μέχρι ενός σημείου, παραμένει «αθάτα».

ΑΚΟΥΩ ΜΟΝΟ WALKMAN

Άνοιξη λοιπόν. Το μούδ των Πασχαλιών ορίζει όλες εκείνες τις Αναστάσεις τις κατ' επανάληψιν ή των ενδομήχιων εκείνων μικρών εκρήξεών μας. Η φύση ερωτεύεται. Επικοινωνεί. «Απρίλης ο μήνας ο σκληρός» έγραψε ο Τ. ΕΛΙΟΤ. Και μεις τι κάνουμε τούτη την Άνοιξη ραγιάδες - ραγιάδες. Τι κάνουμε αλήθεια κάθε άνοιξη. Όλη η ζωή μας χαρακτηρίζεται σαν ένα WALKMAN. «Ενδόξωι ωραία, όχι τίποτ' άλλο για ν' αρέσω στον εαυτό μου, κοιτάζοντάς με στο καθρέφτι. Κοιτάζω όλες τις θέσεις στο λεωφορείο και τις φαντάζομαι όλες άδειες, όλες για μένα. Άλλωστε ποτέ δεν δικαιζόμην φωτιά όταν τελειώσουν τα σπύρτα. Η κοινωνία μου επιτρέπει τη μονορόχηση της ζωής μου. Δεν υπάρχουν παράλληλοι και κάθετοι. Βέβαια εγώ θα ξέρω όλα. Κόστα αν δεν κοιτάξεις σήμερα τον εαυτό σου χάθικες. Πατείς με πατώ σε, η κοινωνία φιλε μου. Εγώ δεν τραγουδάω μ' άλλους. Είναι όλοι τους φάλτσου. Και δεν ταυριάζουν και τα χρώτα μας. Έχω το VIDEΟ μου στο σπίτι μου, βλέπω δύο ταινίες το θράδυ. Πού να πάς τώρα σινεμά, θέατρο ν' ανασαινε τις ανάσες των άλλων και κυκλοφορείς κι ΕΙΤΖ σου λένε. Ακούω μόνο WALKMAN για δύο λόγους βασικά. Πρώτον γιατί δεν θέλω ν' ακούω οι άλλοι αυτό που ακούω εγώ και δεύτερον γιατί δεν θέλω ν' ακούω τους άλλους. Δεν μπορώ να καταλάβω πως γλετσούσαν παλιά όλοι μαζί, πώς χόρευαν μαζί βρε αδερφέ. Πώς κάνανε καντάδα την νύχτα. Άκουσε εποχές. Άκουσε συνθήκες. Ανά πάσαν στιγμή παίρνω τ' αυτοκίνητό μου και πηγαίνω μόνος την δόλτα μετ. Αλλά τώρα και η κοουτρί Μαρία έχει αυτοκίνητο, πως να κυκλοφορήσεις. Εδώ όλα τα πράγματα πρέπει να τα βλέπεις γύρω από τον εαυτό σου. Να έχεις μία δύναμη μόνο στον κύκλο σου. Την Κεντρομόλο. Κάτι λέθεις σε σύλλα κ.λπ. κωκοχηρούν σ' αυτά μου. Όλα τα πράγματα τα εξεταμειώω, τα βλέπω και τ' αναλύω μόνο με το δικό μου μάτι. Την εφημερίδα που παίρνω μόνο για τα θετζινάδικα. Αναθάνεσαι ωραία αλήθεια όταν δεν ρισκάρεις τίποτα. Βρέξει - χιονίσει μούλιγε η μένα μου. Τα βιβλία; Τι να τα κάνας τα βιβλία. Μόνο αστυνομικά διαβάζω. Ξέρω βέβαια και αυτοπροστατεύομαι. Τούτο τον

καιρό το μόνο που μ' ενδιαφέρει είναι ν' αγοράσω ένα κεραιούδι δικό μου. Συχάθηκα το αλλοεβρίο με τους ιδιοκτήτες. Όπως ήτανε λάθος σίγουρα οι πολυκατοικίες για έναν και μόνο λόγο γιατί είναι αναγκασμένοι να διαμένεις με άλλους, δεν μπορείς να παιδάκι μου να θήξεις, ν' απλώσεις τα πόδια σου. Στην δουλειά μου. Έ, στην δουλειά μου, π' στη δουλειά μου, εγώ είμαι με όλους οι εποχές έχωσιν αλλάξει, εγώ, δεν θρέφω σβέρκο για καρπαζιές. Πάω και κάνα δυο φορές στο χωριό. Τους κερνάω όλους στο κερνεύο και κάθαιμαι και τους βλέπω απ' τη γωνία να παίζων ώρες δηλωτή, να φωνάζουν, να γελάνε και άλλα. Πώς μπορούν αυτοί οι άνθρωποι να κουβεντιάζουν ακόμα για βροχές και ξερασιές. Πηγαίνω βέβαια και τις διακοπές μου το καλοκαίρι σε κανένα νησί. Άλλοι οι άνθρωποι οι ξένοι παιδάκι μου δεν σ' ενοχλούν, δεν σου πίνουνε τη κουβέντα.

Τον άφησα ακόμη να λέει. Σκέφθηκα πολλούς στίχους στο μυαλό μου. Ο καλύτερος που θυμήθηκα ήταν κάποιου τραγουδι της μακαρίτισσας της θειάς Δημήτρως του Φέτα πουρχότανε στο στενό εσπερινά.

«Λελοόδι τι μαράθικες
Λελοόδι, Λελοόδι»
Τον άφησα να λέει ακόμη...

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Η Σ.Ε. επειδή πολλοί συγγραφοί μας είπανε ότι δεν στέλνουν κείμενα γιατί δεν μπορούν να προσδιορίσουν τα θέματα, ανακοινώνει πιο κάτω δύο θέματα, που ο καθένας μπορεί να έχει αποψη. Περιμένουμε.

ΓΚΑΛΛΟΠ: Είσατε ικανοποιημένος - η από τις συνθήκες ζωής του τόπου που κατοικείτε;

Αν όχι, νομίζετε ότι σε κάποιο άλλο μέρος θα ζούσατε καλύτερα και, ποιό είναι αυτό;

ΘΕΜΑ: Η άρδευση του κάμπου του χωριού μας.

Το καταστατικό του Συλλόγου μας, ενδιαφέρει μεταξύ των σκοπών του και την άρδευση του κάμπου.

Βλέπετε λύσεις πάνω σ' αυτό το θέμα και, ποιές είναι αυτές;

ΣΥΝ ΑΥΤΑ...

● «Κάτι τρέχει, κάτι τρέχει και το σύννεφο δε δρέχει»

Μετά από τόσο καιρό ανοιχθείς το σύννεφο έφερε βροχή. Δεν ήταν όμως αρκετή για να κορέσει τη δίψα μας. Σύννεφο αν μας ακούς, θάλε μιά από τα ίδια γιατί αλλιώς πάμε χαμένοι.

● Για την Άνοιξη

Η Άνοιξη θρήκε το σπίτι μας κλειστό. Έκτισε μια φωλιά στο μπαλκόνι και περίμενε... Ένα μήνα, δυό μήνες, τρεις μήνες... Έφυγε. Εμείς δεν υποφιαστήκαμε τίποτα. Λείπαμε.

● Η Δημοτική μας μουσική

Οι νέες μας σήμερα λικνίζονται στις πίστες στο ρυθμό της ντίσκο και του Χέβι Μέταλ. Ακούνε Μάικλ Τζάκσον και Μαντόνα. Ωραία και καλά όλα αυτά τα δάνεια από τις ξένες Τράπεζες, παιδιά.

Όμως, αν παραμελήσουμε το δικό μας πλούτο, θα χρεωκοπήσουμε σύντομα.

Γι' αυτό εν όψει του 1992 κάντε λίγο οικονομία. Ακούτε και καμιά «Γιτά, Γιτά Μασχοϊτά».

● Το Μηδέν, το Άπειρο και το Πέναλτυ.

Στην Ελλάδα, ένα λάθος σφάλμα πέναλτυ από τον διαιτητή, γίνεται αιτία να πέφτει ξύλο, να στήνονται οδοφράγματα, να γίνε-

Ακρως αντιοικολογικών

Οι οικολόγοι τον τελευταίο καιρό δεν μας αφήνουν σε χλωρό κλαρί. Κάθε τόσο μας κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου: Ψόφια ψόφια στα Γιάννενα! Ψόφιοι γλάροι στα Τριπόταμα! Σκελετός αρκούδας στο Μποντίνι! Δηλητηριασμένη αλεπού στην Τρισερίζο! Αφήστε μας στη φτώχεια μας, κύριοι. Εμείς παντίκι ψόφιο δεν είδαμε: Πουθενά! Κι αν δεν μας πιστεύετε ελάτε σε μια χαμοκέλα του χωριού μας να δείτε πως ζουν και βασιλεύουν. Για ποιά μόλυνση μιλάτε και τρυπες στον ήλιο; Αν υπήρχε η τρύπα του οζοντος, εμείς δεν θα την βλέπαμε; Για στραβούς μας περνάτε; Κάτι πρέπει να κάνουμε με το σαδιαμό σας! Προς το παρόν για εκδίκηση αναδημοσιεύουμε από την «Ελευθεροτυπία» μερικά σλόγκαν κάποιου ανώνυμου (Δ. Ανάποδος υπογράφει) που θρήκαμε πολύ ενδιαφέροντα:

- Αφήστε μας να πεθάνουμε από τους ρύπους μια και καλή. Μη μας σκοτώνετε από την αγωνία λίγο λίγο.
- Δεν θέλουμε να Ξαναδούμε

την επανάσταση. Αυτό επεσήμανε κι ο φιλόσοφος Κορνήλιος Καστοριάδης στην πρόσφατη επίσκεψή του στην Αθήνα.

Καιρός είναι κι οι φιλόσοφοι εκτός από το άπειρο και το μηδέν ν' ασχοληθούν σήμερα και με κάποιο πέναλτυ.

πίνακες με ρύπους ούτε μετρήσεις του ΠΕΡΠΑ ούτε όριο λήψεως εκτόκτων μέτρων στην Πατησίων. Μπουρδες! Αν δεν φυσήξει, δεν γίνεται τίποτα!

- Μας αρέσει η όδινή βροχή και η τρύπα του οζοντος - γενικώς.
- Μας αρέσουν το αναπνευστικό προβλήματα, απ' όπου κι αν προέρχονται - εσωτερικές ή εξωτερικές ταιμινιέρες.
- Η οικολογική εκστρατεία δεν θα περάσει! Πάνε αυτά που Ξέρτε! Βάλτε την Αθήνα του 1927 στο χρονοντούλαπο της ιστορίας!
- Όποιος νομίζει ότι υποφέρει με το νέφος της Αθήνας, ας γυρίσει σε μέρη που δεν έχουν νέφος - Ξέρει αυτός που είναι.
- Τέλος, προτείνω, όπως οι στρουθοκάμηλοι χάνουν το κεφάλι τους στην άμμο για να μη βλέπουν τον κίνδυνο που έρχεται, εμείς να χάσουμε το κεφάλια μας στα ψυγεία μας να πάρουμε μια ντουζίνα στρείδια κι ένα απαγωγμένο Σαμάλι, να ξεπλύνουμε στον καναπέ και να βλέπουμε RAI UNO ή RAI DUE — που είναι ακριβώς το ίδιο — για χαβαλέ, και να περιμένουμε να μας αρπάξει όποιος ρύπος προλάβει πρώτος. Στην κηδεία θα δούμε ποιός θα γελάει, ο Μάργαρης ή ο Μπαζαίος, και θα καταλάβουμε από τι πήγαμε.

Ξέφραγο...

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟ ΜΑΣ

ΚΡΙΟΣ (21 Μαρτίου - 19 Απριλίου):

Σοβαρό πρόβλημα θ' αντιμετωπίσετε με την ακοή σας αυτόν τον καιρό. Προφανώς λόγω των μεταρρώσεων του προεξολογικού αγώνα. Σε καμιά, όμως, περίπτωση δεν σας συνιστούμε ωτασπίδες! Κάντε υπομονή: Λόγια είναι θα περάσουν...

ΤΑΥΡΟΣ (20 Απριλίου - 20 Μαΐου):

Μην παίρνετε αποράσεις κάτω από την επήρεια του νέφους. Πολύ πιθανόν να τα κάνετε θάλασσα. Στον αισθηματικό σας τομέα υπάρχει μεγάλη δόση διωξειδίου του αζώτου.

ΔΙΑΤΜΟΙ (21 Μαΐου - 21 Ιουνίου):

Όλα θα σας πάνε ρολόι. Για κάθε ενδεχόμενο, όμως, ρίξτε και κάνα κούρδισμα.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ (22 Ιουνίου - 22 Ιουλίου):

Μην πετάτε στα σύννεφα! Τα όνειρα έχουν απεργία διαρκείας. Να έχετε τις επιφυλάξεις σας στις υποσχέσεις που θα σας δοθούν.

ΛΕΩΝ (23 Ιουλίου - 22 Αυγούστου):

Η τύχη αυτόν τον καιρό είναι με το μέρος σας. Πάντως δεν σας συνιστούμε να πάρετε λαχείο: Έπεσε σ' άλλον. Μπορείτε, κάλλιστα αντ' αυτού να πάρετε μια ανάσα.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ (23 Αυγούστου - 22 Σεπτεμβρίου):

Η διάθεσή σας παρουσιάζει σκαμπανεβάσματα. Ό,τι πρόβλημα υγείας σας παρουσιαστεί (κτυπάμε ξύλο), ρίξτε δεντούζες και θα γίνεται αμέσως περιδίλι.

ΖΥΓΟΣ (23 Σεπτεμβρίου - 23 Οκτωβρίου):

Ο σπιτονοικοκύρης σας, προγραμματίζει να σας ανήξει, το νοίκι. Φουσκωμένος θα σας έρθει ο λογαριασμός της ΔΕΗ. Να είσαστε σίγουροι πως θα τα δγάλετε πέρα αν μειώσετε τα έξοδα για φαγητό, για ένδυση, για υπόδυση κι άλλα τέτοια αγαθά πολυτελείας.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ (24 Οκτωβρίου - 22 Νοεμβρίου):

Στον αισθηματικό τομέα χρειάζεται να κάνετε λίγο υπομονή. Μην ξεχνάτε ότι ο μεγάλος έρωτας έρχεται στις μεγάλες ηλικίες Αρχίζει να είναι κανείς «Σιδερένιος».

ΤΟΞΟΤΗΣ (23 Νοεμβρίου - 21 Δεκεμβρίου):

Τώρα πια ό,τι έσπειρες θα θερίσεις. Καταπολέμησε όμως τα ζιζάνια γιατί αλλιώς θα μείνει άδειο το κασόνι...

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ (22 Δεκεμβρίου - 19 Ιανουαρίου):

Αν έχεις καμιά δραχμή στην

άκρη ξόδεψέ την τώρα. Τα άστρα μιλούν για υποτίμηση.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ (20 Ιανουαρίου - 18 Φεβρουαρίου):

Κι εγώ υδροχόος είμαι κι όλα μου έρχονται ανάποδα. Γι' αυτό αν μπορείς άλλαξε ζωόδιο.

ΙΧΘΥΕΣ (19 Φεβρουαρίου - 20 Μαρτίου):

Άσε τ' άστρα να λένε ό,τι θέλουν. Η τσέπη σου νάναι καλά.

T.Π.

«Λουκουμάκι με νερό ενα φράγκο και τα δυό»

Επίκαιρο και τούτο το δίστιχο. Μπορεί να τόχουμε ξεχάσει κι όλος. Βέβαια δεν έχει χάσει όλη του εκείνη τη δροσιό και γλύκα.

Θα ντυνόμαστε το πρωί, θα βνάμε τα καλά μας είχαμε προσδιορίσει και την παρέα μας και το δρόμο που θα πηγαίναμε.

Πάντα Άνοξη κείνη η γιορτή και συνήθως η Δεύτερη Πασχαλινή ημέρα. Δεύτερα δηλαδή. Τ' Αϊ Γιώρη. Οι μεγαλύτεροι θα πηγαίναμε με τ' άλογα. Εμείς, εμείς με τα πόδια.

Μια από του Μάστρικου, μια από τη Δημοσιά. Εκεί κοντά στη Τρέσα δεν αντέχεσε πια εκείνο το φθηνοσάκκακο. Αντίκρυζες κι όλος τα δέντρα φρεσκοφυλλωμένα. Κι αλήθεια τί κόσμος πολύς. Δουκαίοι, Γαρμεναίοι, Κουμαναίοι, Νταρνηζαίοι, Περρεναίοι και Λαλαίοι. Φύλαγε όλους τούτους Άγιος. Όλα τα γύρω χωριά. Πολλοί δηγούνταν για θάματα και άλλα σημεία.

Και να τάματα ένα σωρό. Να κείνο το τσίλικο άλογο στο Λαχνό. Δεμένο στο ψηλό κυπαρίσσι. Ίδιο τ' Αγιώρη λέγαμε.

Η εκκλησιά δε χώραγε όλους κι έξω το προαύλιο ήταν γεμάτο λογής - λογής κόσμο. Εμείς παιδιά τότες θα

δίναμε και κανένα αγώνα εδώ στη χύμα, μέσα στις πέτρες με κάποια πλαστική μπάλα.

Μα όλοι είχαμε φυλλάξει μια δραχμή. Μια τόση δα δραχμούλα.

Πολλοί θα τη φυλάγομε από βραδύς καλά στη τσέπη ή στο παπούτσι.

Και να εκεί στη γωνία τη συνηθισμένη γωνία, στο τραπέζι με το τραπεζομόντηλο, ο μπάριμπα Γιάννης ο Σεβόπουλος και ο μπάριμπα Ντουβέλας με τη πραγμάτια τους. Εκείνα τα λουκούμια στο ξύλινο κουτί. Δυο - τρεις πεντακοσιάρες με Ούζο και Μαστίχα και τα ξύλινα βαρέλια το νερό.

— Λουκουμάκι με νερό

Ένα φράγκο και τα δυό. Και κει θα περιμέναμε στη σειρά. Τα πιο γλυκά και πιο μεγάλα λουκούμια, το πιο δροσερό νερό του κόσμου. Και μετά και μετά, ποιός μας έπιανε στην κατηφόρα. Ποιός θα διάλεγε το συντομότερο δρόμο. Εμείς από την Περαρούγα κατεβαίναμε παίζοντας από την Δημοσιά. Εμείς από την Περαρούγα είμαστε ακριβώς το ίδιο με τους άλλους που κατέβαιναν από του Μάστρικου κι είχαμε όλοι στο σαγόνι μας τη σκόνη εκείνη του λουκουμού.

Λέξεις από τον τόπο σου κι ας είναι μπαλωμένες

- ΖΕΥΚΗ** : Ζεύκη που είχε ο λόγος σου
Ζεύκη περνούσα τότες
Ζεύκη και τώρα πάγωσα
στης Πόλης το αγιάζι.
- ΣΠΕΡΝΑ** : Εσπερινές μου θύμησες
Σπερνοί μου πόθοι κι καϊμοί
Δός μου και μένανε με θειά
Δός μου και μένανε σπερνά
Και όλους θε Σχωρέστους.
- ΑΧΟΥΓΙΑΖΩ** : Αχούγιαξα το Κόρακα
και το ψηλό Σιφτέρι
και τον Ασθό αχούγιαξα
τα βράδρια στ' Αραμπάσι.
Για να φυλάξω τα πουλιά
το ψώριο αραποσιτί.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΓΡΑΜΜΗ

— Έλα μόνια... Εγώ είμαι, τι κάνεις; Πονοκέφαλο; Να πιάνεις κάναν ίσκιο, μόνια. Ναι, ναι, έχει ανέβαι πολύ το θερμομέτρο. Μέχρι τα μπαλκόνια έχει φτάσει, μόνια. Δεν μ' ακούς; Πάρε πάλι το μηδέν...

— Όχι, δεν μαλώνει κανείς; Τα μεγάφωνα είναι; μιλάν οι υποψήφιοι...

Τι λένε; Εντάξει... Όλα τα προβλήματα θα λυθούν... Θα μας τα λύσουνε, μόνια.

Τι ήρθανε κι εκεί υποψήφιοι;

Τι μου λές! Μπράβο! Είδες μόνια, σας θυμούνται. Σε μεγά-

λη εκτίμηση σας έχουνε! Τόσο δρόμο κάνανε, είδες!

— Τι σας είπαν για τα προβλήματα... Εντάξει; Θα λυθούν; Α, θα δώσουν, θα φτιάξουν, θα...

Έσαι μπράβο! Είδες μόνια! Θα πάρετε...

— Δεν μ' ακούς τώρα καθόλου;

Πάρε το μηδέν, συνέχεια το μηδέν.

Εντάξει; Και πούσαι, στον ίσκιο μόνια.

Ναι, ναι. Γειά σου μόνια. Φιλιά.

Ναιτ ναιτ... ναιτ... ναιτ...

«ΕΣΕΝΑ ΣΟΥ ΠΕΡΝΑΕΙ»

— Κύρ Γραμματέα με συμπάθας, πότε θάρθει η γιάτρισσα;

— Σήμερα θειά, όπως κάθε Δευτέρα.

— Μπας και ξέρεις τι ώρα;

— Κατά τις 10 η ώρα, περίπου.

— Α, καλά, θα περιμένω. Ξέρεις τι την θέλω; Προχτές που ματάκινα δυ, μούγραψε κά-τι φάρμακα και με πειράξανε. Ούλη τη νύχτα δεν έκλεισα μάτι, μουράλθηγα σου λέου από τον πόνο, βούζιζε το κεφάλι μου και τώρα ακόμη δεν λέει να με πάψει Γάρις ξέρω και γω αν έκανε λάθος και μούδωκε αλλά, τι να πω η δόλια... Οχουχουτα, δεν μπορώ. Α νάτη, κιάλας, ήρθε.

Καλημέρα κυρά - γιουρίνα! τώρα θα μουλόγαγα στον γραμματικό ότι δεν είμαι καλά, κιντώνεφα να ξεμπερωθώ από τους πόνοους.

— Γιατί δεν πήρες σωστά τα φάρμακά σου; (τακτικός δευτεροβάτικος επισκέπτης του γιατρού).

— Πώς, τα πήρα.

— Δώσμου λίγο το βιβλιάρειό σου και πές μου πόσα χάπια πήρες από το κίτρινο κουτάκι;

— Τρία, όπως μου τάπιας, τώρα να σου πω την αλήθεια όλα κίτρινα είναι.

— Μα εγώ σου είπα να παίρνεις ένα κάθε πρωί.

— Αι θα τα μπερδέψα η δόλια με κείνα που παίρνω για τα θροχικά ή με κείνα που είναι για το νερό μου και κείνα κίτρινα μου μοιάζουνε.

Φταίνε γιατρίνα μου οι φαρμακάδες, που τα θάναυνε στα ίδια κουτά και μοιάζουνε, πές τους κι από τίποτα. Εσένα σου περνάει βλέπεις.

ΜΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ ΑΡΗΣ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

- **ΛΑΚΚΑ**: «Το λέει τ' αηδόνι στις αριές». Ασπρόμαυρο μελό. Κατάλληλο γι' αυτούς που κοιμούνται σαν πουλάκια...
- **ΣΧΟΛΕΙΟ**: «Τρεις κι ο κόκορας». Ρεαλιστική ταινία που αναφέρεται στο ρόλο που έπαιξε η υπογεννητικότητα από τη μια κι η μετανάστευση από την άλλη. Σας αμυστούμε να δείτε αυτήν την τανία γιατί σε λίγον καιρό δεν θα υπάρχουν ούτε οι «τρεις» ούτε ο «κόκορας».
- **ΓΚΟΡΙΤΣΑ**: «Εκεί που δεν φυτρώνει ρίγανη». (Αυστηρώς Ακατάλληλο).
- **ΓΑΛΑΡΙ**: «Ήρθε η ώρα γι' άρμεγμα». Ξεκαρδιακή κωμωδία εγχώριας παραγωγής. Πρωταγωνιστούν: Το κριάρι, ένα λούπικο, κόλεσιο με τσέπια, που κάνει απόπειρες να χωρίσει τη μέση του τοσπάνου στεγνά. Η βάκρα, με το τρακάκι που χορεύει ντίσκο αλά Τραβόλτα και αναποδογυρίζει την καρδάρα με το γάλα. Η συνέχεια επί της οδώνης.
- **ΑΓΡΙΛΙΑ**: «Τα βότα ντίξαν τις ελιές». Ταινία θρίλερ που την κοιτάς και σου καίγεται η ψυχή...

Επειδή αυτά τα έργα έχουν χιλιοπαχτεί την τελευταία δεκαετία στους κινηματογράφους του χωριού μας και θα τα έχετε βαρεθεί, σας προτείνουμε ένα εκδρομικό διήμερο στην Αθήνα προς τέρψην της ταινίας: «ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΡΜΙΝΟΥ ΜΙΝΧΑΟΥΖΕΝ». Φανταστική κωμωδία του Τέρι Γκίλιαμ (Απόλλων, Αλεξάνδρα, Άστρον, Δαναός, Έλλη, Πτι Παλαί).

T.Π.

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ:
Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΜΑΣ ΜΕ ΔΙΚΙΑ ΣΑΣ ΘΕΛΗΣΗ ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ. ΑΝΑΝΕΩΣΤΕ (ΚΑΙ ΕΙΜΑΣΤΕ ΣΙΓΟΥΡΟΙ ΓΙ' ΑΥΤΟ) ΤΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΣΑΣ ΓΙΑΤΙ ΜΟΝΟ ΕΤΣΙ ΘΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΙ ΝΑ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ.
ΤΟ Δ.Σ.

«ΜΗΛΙΩΤΙΣΣΑ»
 ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
 ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ
 ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ
 ΜΗΛΙΩΤΩΝ ΗΛΕΙΑΣ
 Χρόνος 3ος — Αρ. Φύλ. 6
 Υπεύθυνοι Έκδοσης:
 Συντακτική Επιτροπή
ΤΑΣΟΣ Χ. ΠΙΠΠΑΣ
Δ. Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ
 Υπεύθυνος για το Νόμο:
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ
 Γ. Τερτσάτη 95, Ν. ΨΥΧΙΚΟ
 Υπεύθυνος Τυπογραφείου
ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΡΗΓΑΣ
 Γερανίου 13, ΑΘΗΝΑ
 Τηλ. 5249.792
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
 500 δρχ.

Εκείνες οι παλιές ασημένιες φωτογραφίες

Παραμονές παλιού πανηγυριού (1962). Νταούλι και Πίπιζα. Το χορό σέρνουν οι: ο μακαρίτης Τάκης Κοτσιράς, ο Ταμπουράγιαννης απ' του Δούκα και ο μακαρίτης Αντρέας Κοτσιράς. Ακόμα διακρίνονται οι: απ' αριστερά ο μακαρίτης Ηλίας Λέντζος, Κωστάκης Γερμανός, Ασπασία Δημακοπούλου, Κορδελάς, μπάμπια Λουκάς, Γκότσης του Λιάκου, μπάμπια Δημητράκης. Και τα παιδιά απ' αριστερά, Αλέκος Κασκαντήρης, Γιώργος Λέντζος, Θωδωρής Λέντζος και από δεξιά Νίκος Λέντζος, Αριστείδης Κοτσιράς.

«Έτσι τόχανε συνήθειο σ' εκείνο τον τόπο, να πανηγυρίζουνε παραμονές τον Άγιο. Μαζευότανε στη πλατεία μπροστά σε κείνα τα δικά μας σκηνικά κι έπαιζαν κείνο τον ανεπανάληπτο ρόλο τους. Έτσι νόμιζα. Πέρασαν χρόνια να καταλάβω ότι τέτοιους ρόλους είναι δύσκολο να τους παίξεις, απλά γιατί δεν χρειάζονται μάσκες και υποκριτική».

«Η ΛΑΪΚΗ ΜΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΡΙΖΕΣ ΤΟΥ ΣΥΓΧΡΟΝΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΜΑΣ. ΕΧΟΥΜΕ ΧΡΕΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΝΑ ΜΗΝ ΤΙΣ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΝΑ ΞΕΡΑΘΟΥΝ...».

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Γενική ανασκόπηση και ανάλυση από το Δ.Σ.

Στο κείμενο που ακολουθεί το Δ.Σ. του Συλλόγου, διατυπώνει τις απόψεις του και τις θέσεις του για το θέμα του κοιμητηρίου του χωριού μας.

Αυτό άλλωστε σκοπό έχει την όσο δυνατόν πληρέστερη ενημέρωση των συγχωριανών μας για ένα θέμα που μας απασχολεί από το 1952, από ιδρύσεως δηλαδή του Συλλόγου, μέχρι σήμερα.

Σε όλους μας είναι γνωστές οι θέσεις και των προηγούμενων Δ.Σ. του Συλλόγου, γι' αυτό το πρόβλημα. Η επικρατέστερη άποψη ήταν η μεταφορά του Κοιμητηρίου για λόγους που όλοι γνωρίζουμε και ζούμε. Μισοβέβαιες λύσεις, αν το παραπάνω δεν ήταν κατορθωτό ήτανε η επέκτασή του, και λέμε μισοβέβαιες γιατί σίγουρα δεν έλυναν το πρόβλημα.

Παρακολουθώντας λοιπόν την ιστορία αυτού του προβλήματος, βλέπουμε ότι ο συμπατριώτης μας Π. Σ. ΜΠΙΛΑΛΗΣ στην ιστορία του το 1972 τονίζει: «Από πολλών όμως ετών καλλιεργείται η σκέψη και έχει ληφθεί κατ' αρχήν η απόφαση, όπως το Νεκροταφείο μεταφερθεί έξω του χωριού, εις ευρύχωρον και ωραίαν τοποθεσίαν». Βλέπουμε ότι δεν μιλάει μόνο για σκέψη αλλά και για απόφαση, η οποία φαίνεται σαφέστατα στις αποφάσεις των πρακτικών Δ.Σ. του Συλλόγου.

Εμείς οι νεώτεροι αναγνωρίσαμε και αναγνωρίζουμε την προσπάθεια όλων εκείνων των ανθρώπων και την θεωρούμε σαν μια πράξη πολιτισμού, ίσως όμως οι συνθήκες τότε να μην επέτρεψαν τη λύση του προβλήματος. Μετά από πάροδο πολλών χρόνων φτάνουμε στο 1983. Το Δ.Σ. τότε του Συλλόγου με βασικό εκφραστή το μακαρίτη ΧΑΡ. Γ. ΛΕΝΤΖΟ έρχεται σε επαφή με την Κοινότητα για την επίλυση του ζητήματος.

Χώρος για την μεταφορά του κοιμητηρίου δεν είχε γίνει δυνατόν να βρεθεί. Έτσι προχώρησαν σε διαπραγματεύσεις με τον γείτονα στο τωρινό νεκροταφείο του χωριού τον ΑΘ. Χ. ΛΕΝΤΖΟ, αλλά απέβησαν μάταιες. Η Κοινότητα τότε προχώρησε στη διαδικασία απαλλο-

τρίωσης, αλλά σταμάτησε σ' ένα γεγονός που τότε δεν ήξερε κανένας. Βλέπουμε λοιπόν σε επιστολή του Προέδρου της Κοινότητας με ημερομηνία 27-5-83, ότι: «Με πήρε τηλέφωνο στις 24 και 25 του μηνός Ιούλη ένας δικηγόρος από τον Πειραιά ονόματι Λεοντιάδης (δικηγόρος του κ. Α. Χ. ΛΕΝΤΖΟΥ) και μου είπε ότι βάσει του άρθρου 1128 Π.Δ. του 1980, απαγορεύεται η επέκταση Νεκροταφείων εντός κατοικημένης περιοχής σε απόσταση (250 μέτρα). Γι' αυτό σας παρακαλούμε όπως εξετάσετε καλύτερα το άρθρο αυτό για να προδοίμε στα περαιτέρω».

Αυτός ο νόμος δεν είναι άλλος από το νόμο περί κοιμητηρίων και τον δημοσιεύουμε εδώ:

ΝΟΜΟΣ ΠΕΡΙ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΩΝ

Π.Δ. 1128 της 11/15.12.80: Περί καθορισμού αποστάσεων δια την ίδρυση κοιμητηρίων. (Α' 284).

Έχοντας υπόψη: α) Το άρθρο 1 του Α.Ν. 445/1968 περί νεκροταφείων και ενταφιασμού νεκρών. β) Τα άρθρα 2, 3, 7 του Ν. 1032/80 περί συστάσεως Υπουργείων Χωροταξίας, Οικισμού και Περιβάλλοντος, κ.λπ. (γν.Σ.Τ.Ε.).

Άρθρο 1 Θέσις κοιμητηρίων.

1. Τα ιδρύμενα ή επεκτεινόμενα κοιμητήρια δέον να απέχουν τουλάχιστον 250 μ. εκ του άκρου του συγκεκριμένου σχεδίου πόλεως, 100 μ. εκ μεμονωμένων κατοικιών, 100 μ. εκ φρεάτων και 50 μ. εκ πηγών ποσίου ύδατος και εν πάση περιπτώσει να μη δημιουργούνται κίνδυνοι ρυπάνσεως ή μόλυνσεως του υδροφόρου ορίζοντος, του τροποδοτούντος τα εν λόγω φρέατα ή πηγές. Τα ως άνω κοιμητήρια δέον επίσης να απέχουν τουλάχιστον 1.500 μ. εκ νοσοκομείων και κλινικών εν γένει. Η απόσταση αυτή δύνανται να περιορίζεται μέχρι 500 μ. εις περιπτώσεις καθ' όσον τα κοιμητήρια δεν είναι αμέσως ορατά εκ των νοσοκομείων ή κλινικών εν γένει, ούτε η κυρία οδός προσπελάσεως των διέρχεται προ των κοιμητηρίων.

2. Απαγορεύεται η έγκριση νέου ή η επέκταση υφιστάμενου σχεδίου πόλεως, η ανόρυξις φρεάτων ποσίου ύδατος και η ίδρυσις νέων νοσοκομείων ή κλινικών εις αποστάσεις μικρότερες των ως άνω καθοριζομένων εξ υφιστάμενων κοιμητηρίων.

3. Τα κοιμητήρια δέον να κείνται εις καλώς αεριζόμενα θέσις, οι δε επικρατούντες άνεμοι να μην έχουν κατεύθυνση προς εγγύς κατοικημένας περιοχάς. Η περιοχή των κοιμητηρίων δεν θα υπόκειται εις πλημμύρας, αποστραγγιζόμενη καλώς, τα δε αποστραγγιζόμενα εκ των βροχών ύδατα δεν θα ρυπαίνον ή μόλυνουν εγγύς κείμενα φρέατα ή ετέρας πηγάς ποσίου ύδατος.

Έχοντας υπ' όψιν του όλα αυτά το προηγούμενο Δ.Σ. έφερε στην επικαιρότητα πάλι το θέμα. Ήδη από το 2ο φύλλο της «Μηλιώτισσας» σε κεντρικό θέμα γράφεται: «Κι εδώ κάνουμε την πρότασή μας, όποιος θέλει λοιπόν με ζημά ή με το αζημίωτο να προσφέρει τουτό το χώρο, ας το κουνεντιάσουμε κάτι θα βγει. Ο ερησυχασμός καμιά φορά βλάπτει ανεπανόρθωτα και ειδικά σε τέτοια θέματα που δεν επιδέχονται οποιουδήποτε ερησυχασμούς».

Μετά προχωρήσαμε σε ανακοινώσεις σε συνεργασία με την Κοινότητα στο χωριό. Ουδέν αποτέλεσμα. Τότε ανήμερα το πανηγύρι στις 23 στον κήπο του Πετρακόπουλου ανακοίνωσε την δωρεά του κτήματός του στη θέση Ρούσια, ο συγχωριανός μας εν Αμερική κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Σ. ΛΕΝΤΖΟΣ.

Παρήλθε μεγάλο χρονικό διάστημα για να φτάσουμε τον Απρίλη και Μάη του 1988, όπως φαίνεται στο πρώτο θέμα του δου φύλλου της «Μηλιώτισσας», που μετά από ομόφωνη απόφαση της Κοινότητας (αυτό φαίνεται στα πρακτικά της Κοινότητας), (απουσίαζε δε το μέλος του Κ.Σ. κ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ι. ΔΟΥΛΗΣ) και αρχίσαμε τις διαδικασίες διαμόρφωσης του χώρου. Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι όλες οι αποφάσεις του Δ.Σ. του Συλλόγου ήταν επίσης ομόφωνες. Το Φθινόπωρο ήλθε και η υγειονομική υπηρεσία της

Νομαρχίας Ηλείας, η οποία έκρινε ως κατάλληλο τον χώρο. Το φθινόπωρο λοιπόν αρχίζει και ο έρανος από το Δ.Σ. Σημειώνουμε εδώ την καθολική σχεδόν ανταπόκριση των συγχωριανών μας. Με επίβλεψη και οδηγίες του συγχωριανού μας Τοπογράφου - Μηχανικού κ. ΠΑΝΟΤ Κ. ΛΕΝΤΖΟΥ που εδώ βρίσκουμε την ευκαιρία να τον ευχαριστήσουμε και δημόσια για την παρελθούσα τωρινή και μέλλουσα προσφορά του προς το χωριό μας, έγινε η μάντρα αντιστηρίξης 95 μέτρων.

Τον Φλεβάρη λίγο μετά τις αρχαιρεσίες του Συλλόγου εγκρίνει η Νομαρχία Ηλείας στην Κοινότητα 300.000 δραχ. για τη συνέχιση των έργων και γίνεται και το τοπογραφικό σχέδιο από τον Π. Κ. ΛΕΝΤΖΟ. Το Δ.Σ. του Συλλόγου σήμερα, εξετάζοντας προσεκτικά το θέμα και ερχόμενο σε επαφή με την Κοινότητα, αποφάσισε ομόφωνα ότι η άποψη αυτή είναι η ιδανικότερη και δέχεται ανεπιφύλακτα να βοηθήσει την Κοινότητα (ως μοναδική άλλωστε αρχή τέτοιων αποφάσεων, όπως και το συμβόλαιο των δωρητών ορίζει), προς αυτή την κατεύθυνση υλοποιώντας έτσι και τις δικές του θέσεις σαν υπεύθυνος οργάνου εκλεγμένου μέσα από Δημοκρατικές διαδικασίες.

Με πλήρη ενημέρωση, όπως και το προηγούμενο Δ.Σ. επί του σοβαρού αυτού προβλήματος, στους συγχωριανούς μας, σε διάλογο και συνεργασία με την Κοινότητα ελπίζει, ότι στα δύο αυτά χρόνια θα έχει δοθεί η πιο ιδανική όσο γίνεται λύση στο πρόβλημα με την αποπεράτωση των εργασιών στην Ρούσια. Με πατριωτικούς χαιρετισμούς

Το Δ.Σ.

ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΔΩΡΗΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ (κατ' αλφαβητική σειρά συνέχεια)

93. ΜΠΙΛΑΛΗΣ Δ. ΓΕΩΡΓΙΟΣ	5.000 Δρχ.
94. ΜΠΙΛΑΛΗΣ Δ. ΠΑΝΟΣ	10.000 Δρχ.
95. ΜΠΙΛΑΛΗΣ Γ. ΠΑΥΛΟΣ	40.000 Δρχ.
96. ΜΠΙΛΑΛΗΣ Δ. ΣΠΥΡΙΔΩΝ	15.000 Δρχ.
97. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Π. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ	20.000 Δρχ.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ
ΤΡΙΗΜΕΡΟ
ΠΑΣΧΑ 1989

● **ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ:**
Αναχώρηση πούλμαν στις 7 π.μ. από το ΠΕΡΟΚΕ για μετάβαση μας στο χωριό.

● **ΜΕΓΑΛΟ ΣΑΒΒΑΤΟ:**
11 π.μ.: Αγώνας δρόμου από το καινούργιο Νεκροταφείο στο χωριό με έπαθλα στους νικητές.

12 π.μ.: Αγώνας Δηλωτής με έπαθλα στους νικητές.

8 μ.μ.: Τα εγκαίνια μόνιμης έκθεσης ζωγραφικής στο Πνευματικό Κέντρο του χωριού.

● **ΠΑΣΧΑ:**
8.30 μ.μ.: Το καθιερωμένο γλέντι στο χωριό με αρνιά ψητά, κρασί, τραγούδι και χορό.

● Λαχειοφόρος Αγορά με δώρο ένα αλυσοπρίονο.

Για το πρόγραμμα θα σταλεί ανακοίνωση όπως συνήθίζεται. Εμείς θα θέλαμε τη συμμετοχή σας. Έτσι απλά να περάσουμε πιο όμορφα στο χωριό μας. Σίγουρα όλοι το χρειαζόμαστε.

Το Δ.Σ.

(Συνέχεια από τη σελίδα 1)

ψιθύρους πίσω από τη μεσάντρα, απ' όλες εκείνες τις κραυγές που μας ακολουθούν. Κι αλήθεια ποιος μπορεί να αθρώσει τέτοιο το λόγο στην Αγορά μας. Μήπως αλήθεια ο μπάμπια Δήμος ο Κοράκης που μούλεγε ώρες για τη γιαγιά του τη Ματζώραινα με χίλιες τόσες λέξεις; Ποιος αλήθεια θα ανέβει στο βήμα να λολήσει εκείνες τις λέξεις τις δύσκολες λέξεις;

Μήπως η θεία Γιαννούλα, του Δημήτρη του Πίππα που σου μιλάει για φτώχεια και ψωμί και λες και κόβονται στα χέρια σου χιλιάδες καρβέλια ζεστό ψωμί δικό μας, που λες και οι λέξεις μπιάνουνε καταμερισμένες σε μια ιερή τελειότητα στο μεγάλο εικονοστάσιο του πολιτισμού μας. Για ποιόν λόγο μιλάμε τελικά;

Όλα μου τα ρό παρηχούν τις τόσες λέξεις.

Υ.Γ.: Τα παραπάνω εκφράζουν προσωπικές απόψεις. Η αφορμή ήταν φράσεις όπως:

«Αυτή η εφημερίδα δεν διαβάζεται, προτιμώ να διαβάζω την Πατρίδα του Πύργου».

«Αυτά τα κείμενα δεν είναι για εφημερίδα».

«Επειδή την εφημερίδα την διαβάζουν και άνθρωποι επιπέδου πρέπει να...».

«Άλλες είναι οι πέννες του χωριού».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ Κ. ΛΕΝΤΖΟΣ